

HORRORLAND

In de serie Horrorland zijn verschenen:

Het poppenhuis

Verdronken

Ik zal je vinden

Kamer 333

Duisternis

Bloedhond

Ik kom je halen

Escape

HORRORLAND

ESCAPE

Je kunt niet ontsnappen...

K.R. Alexander

Vertaald door Linda Broeder

kluitman

Voor iedereen die
op zoek is naar een
nieuw avontuur

Wil je op de hoogte blijven van nieuwe boeken en ander nieuws over de serie Horrorland? Volg dan @horrorland_kluitman op Instagram.

Nur 283/W022301

Bisac JUV001010 / JUV067000 / JUV018000

© MMXXIII Nederlandse editie: Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXII Tekst: Alex R. Kahler, onder pseudoniem K.R. Alexander

Published by arrangement with Scholastic Inc., 557 Broadway, New York, NY10012, USA.

Oorspronkelijke titel: *Escape*

Nederlandse vertaling: Linda Broeder

Omslagontwerp: Nina Goffi en Studio L.E.O.

© Omslagbeeld: Shutterstock.com

Opmaak binnenwerk: Keirsten Geise en Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
arkahler.com

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

**VERGEET JE PROBLEMEN! GA VOOR AVONTUUR!
ONTSNAP NAAR ESCAPE!**

Cody had de slogan al honderd keer gelezen. Maar toch voelde hij elke keer weer een golf van opwinding. ESCAPE was niet zomaar een attractiepark. Het was een event. Een happening. Het beloofde kinderen alles wat ze maar wilden, en meer.

Wil je kunnen toveren in hypermoderne virtual reality?

Zo geregeld.

Vliegen tussen draken en dinosaurussen met een echte deltavlieger?

Geen probleem.

Zo veel junkfood eten als je maar wilt en opblijven tot vier uur 's nachts?

Ga je gang.

ESCAPE zorgde ervoor dat al je dromen uitkwamen. Zodra je door de poorten van het park stapte, kon je alles krijgen wat je maar wilde, wanneer je maar wilde.

En het beste van alles?

Verboden. Voor. Volwassenen.

Cody had er alles voor over om ernaartoe te gaan. Hij was erdoor geobsedeerd. Hij had elk artikel gelezen, op elk online bericht gereageerd en elk kijkje achter de schermen bekeken. Maar diep van binnen wist hij dat hij geen kans maakte.

ESCAPE was niet voor kinderen zoals hij.

Hij was niet beroemd genoeg.

Er waren maar honderd kaartjes beschikbaar voor de zeer exclusieve openingsweek en die werden met veel bombarie een voor een weggegeven.

De eerste paar maanden zag Cody elk kaartje naar een bekende gaan. Geen bekenden van school. Nee, kinderen die hij kende omdat ze beroemd waren. Beroemd als popster, social-mediasensatie, acteur, kind van een zakenmagnaat. Hij moest toekijken hoe ESCAPE hen een voor een in hun nieuwsfeed bekendmaakte. De gelukkigen schepten er zogenaamd bescheiden over op dat zij waren uitgekozen. ‘De kans van mijn leven,’ noemden ze het. Ja, alleen kregen zij zulke kansen dagelijks.

Toch had Cody de berichten geliket. Gewoon voor de zekerheid.

En een maand geleden was de website veranderd.

Er was een inschrijfformulier verschenen.

Met een nieuwe belofte erbij: de laatste dertig gelukkigen zouden geen celebrity’s zijn. Ze zouden door middel van een loting worden gekozen.

Iedereen kon meedoen en maakte een kans.

Cody schreef zich in. Natuurlijk schreef hij zich in. Hij klikte op ‘verzenden’ zonder de kleine lettertjes zelfs maar te lezen.

Hij had er alles voor over om uit dit suffe dorp weg te komen. Hij had wel een paar vrienden, maar hij voelde zich hier nog steeds gevangen. Hij wist dat Laura en Patrick niet zulke grote dromen hadden als hij, dat zij er niet dagelijks over mijmerden om hun eigen razend populaire pretpark te bouwen en de wereld rond te reizen om nieuwe attracties uit te proberen.

Zij waren hier gelukkig.

Hij niet.

Dus keek Cody de volgende zesentwintig dagen toe hoe gewone kinderen zoals hij als winnaar werden ingeloot.

Zesentwintig kansen minder.

Elke keer voelde het alsof de muren iets dichter op hem afkwamen. Elke keer voelde het alsof zijn kans op ESCAPE – zowel het attractiepark als het ontsnappen aan dit dorp – hem iets meer door de vingers glipte.

Had hij maar geweten dat hij binnenkort helemaal niet meer bezig zou zijn met ontsnappen aan zijn saaie leventje.

In plaats daarvan moest hij proberen te ontsnappen aan de dood.

Cody zat achter in het klaslokaal en keek – verstopt achter zijn schoolboek – op zijn telefoon, terwijl zijn docent maar door bleef ratelen over de korte verhalen die ze moesten lezen. Hij had zijn telefoon bijna niet meer uitgezet sinds het inschrijfformulier live was gegaan, en dat was zesentwintig dagen geleden. Dat betekende dat hij al bijna een maand lang elke dag had gezien hoe iemand anders de kans kreeg waar hij zo van droomde.

Het deed hem elke keer weer pijn.

‘Cody Baxter!’ riep zijn docent.

Cody schrok en keek op. ‘Ja, meneer Kearns?’

Meneer Kearns was anders dan de meeste andere docenten op Judkins Middle School. Hij kwam vers van de lerarenopleiding, had een hipsterbaard en mannenknotje, en droeg gekke vesten. Vandaag had hij er een aan met een mammoetprint.

Hij was duidelijk niet van hier.

Meneer Kearns was een buitenbeentje, net als hij. Van alle docenten op school vond Cody meneer Kearns het aardigst. Maar Cody begreep niet waarom iemand ervoor zou kiezén om naar dit dorp te komen, want zelf wilde hij hier het liefst zo snel mogelijk weg.

‘Ik moet het weten,’ zei meneer Kearns. ‘Ben je een tovenaars of zo?’

Cody voelde zijn wangen rood worden. Een paar van zijn klasgenoten giechelden, en alle ogen waren op hem gericht. ‘Wat? Nee. Hoezo?’

Meneer Kearns grijnsde. ‘Omdat er een magische gloed uit je boek lijkt te komen. Ik bedoel, dat is de enige mogelijke verklaring, toch? Want je zou er niet over peinzen om op je telefoon te kijken terwijl ik les sta te geven. Ik weet dat deze verhalen ouder zijn dan ik, maar ze zijn toch niet zó saai? Ik ben toch niet zo saai?’

‘Wat? Nee, meneer.’

Meneer Kearns lachte. ‘We zitten hier niet in het leger, cadet. Leg gewoon je telefoon weg, oké? Over drie dagen geef ik een onverwachte overhoring, dus het lijkt me een goed idee om daar aantekeningen voor te maken.’

Cody deed wat hij vroeg en meneer Kearns ging verder met de les. Iedereen richtte zich snel op zijn eigen aantekeningen en overal klonk het geluid van driftig krabbelende pennen. Cody zag dat sommigen van zijn klasgenoten nog steeds over

hun schouder naar hem keken. Hij vroeg zich af hoeveel van hen briefjes naar elkaar schreven over hem.

Aan het einde van de les riep meneer Kearns hem bij zich.

‘Vertel eens,’ zei hij, ‘wat was er zo belangrijk dat je het nodig vond om mij het grootste deel van de les te negeren?’

‘Ik negeerde u niet!’ protesteerde Cody.

‘Kom op,’ zei meneer Kearns. ‘Volgens mij heb ik niemand tijdens mijn les zo aandachtig naar iets anders zien kijken sinds... nee, wacht. Dat was de eerste keer dat iemand tijdens mijn les zo aandachtig naar iets anders keek. Misschien moet ik maar dansjes gaan bedenken bij de verhalen die we lezen.’

‘Nee, doe maar niet. Ik bedoel, dat hoeft u niet te doen.’ Meneer Kearns keek hem vragend aan. Cody liet zijn hoofd hangen. ‘Ik keek naar de website van ESCAPE.’

‘ESCAPE? Je bedoelt die plek vol dodenritten die ze een attractiepark noemen?’

Cody knikte, al zou hij het zelf nooit dodenritten noemen. Volwassenen snaptten er niets van, zelfs coole volwassenen niet.

‘Waarom wil je daar zo graag naartoe?’ vroeg meneer Kearns. Het klonk niet alsof hij hem belachelijk maakte. Meneer Kearns leek oprecht geïnteresseerd.

Cody antwoordde niet meteen. Hij wilde niet te veel loslaten, wilde zijn docent niet vertellen dat zijn ouders niet echt gemeen tegen hem waren, maar ook niet, nou ja, aardig. Hij mocht nooit leuke dingen doen. Ze waren niet streng

op de normale manier van ‘geen ijs voor het avondeten’ of ‘niet gamen tot diep in de nacht’. Ze waren streng in de zin van ‘geen leuke dingen, nooit’. Hij had niet eens games en hij kreeg alleen op vrijdag een toetje. Daar had hij nog wel mee kunnen leven als zijn ouders niet constant ruziemaakten. Maar dat deden ze wel. Elke avond. Daar kon hij alleen aan ontsnappen als hij naar zijn vrienden ging, maar hij kon zich niet voor altijd bij Laura of Patrick thuis verschuilen.

Ontsnappen.

Dat was wat hij wilde. Ontsnappen naar ESCAPE.

Maar dat ging hij echt niet allemaal tegen meneer Kearns zeggen.

‘Weet ik niet,’ loog Cody. ‘Ik denk gewoon omdat alles daar veel cooler lijkt dan hier, snapt u? Daar kun je alles doen waar je ooit van hebt gedroomd. Tegen piraten vechten of onderwateravonturen beleven of superkrachten bezitten. Het is gewoon... alles wat het echte leven niet is.’

‘Oké, maar...’ zei meneer Kearns langzaam en voorzichtig, ‘het is allemaal nep. Ik bedoel, begrijp me niet verkeerd, het ziet er hartstikke leuk uit! Ik ga er zeker naartoe wanneer het opengaat voor het grote publiek. Maar het is virtual reality. Verzonnen. Dat is geen vervanging van de realiteit.’

‘Wel als je realiteit waardeloos is,’ mompelde Cody.

Meneer Kearns zuchtte. ‘Gaat alles goed thuis?’

Cody haalde zijn schouders op. ‘Ja hoor. Prima. Maar ik moet naar mijn volgende les. Bedankt dat ik niet hoeft na te blijven.’

‘Ik geef geen straf aan dromers,’ zei meneer Kearns. Hij legde een hand op Cody’s schouder. ‘Maar vergeet niet om af en toe weer even terug te keren naar de realiteit. En om te leren voor die overhoring.’

Het was lunchpauze en Cody keek weer op zijn telefoon naar de officiële nieuwsfeed van ESCAPE. Ze postten de winnaars van de loting elke dag op een ander tijdstip. Waarschijnlijk om ervoor te zorgen dat je hun website continu in de gaten hield en er niet maar af en toe op keek.

Het laatste bericht was een voorproefje van hun spookhuis: een filmpje van vijf seconden waarin een tiental geesten en demonen een onbekende jongen achternazaten door een gang met muren die in en uit leken te ademen en besmeurd waren met groen slijm.

Cody had het filmpje wel tien keer bekeken om uit te vogelen hoe ze dit voor elkaar hadden gekregen. De geesten zagen er angstaanjagend echt uit. Maar hij zag geen draden of spiegels en het was geen virtual reality. Hij had geen idee.

Nog een reden waarom hij er zo graag naartoe wilde. Bij ESCAPE kregen ze het onmogelijke voor elkaar. Ooit wilde hij zijn eigen attractiepark bouwen. Hoe kon hij zich daar nu beter op voorbereiden dan met een bezoek aan het allermooiste park ter wereld?

Cody speelde het filmpje nog eens af en probeerde in te zoomen.

‘Ik hoorde dat je op je kop hebt gehad van Kearns,’ zei Patrick.

Cody schrok en keek op naar zijn vriend, die naast hem kwam zitten.

‘Ja,’ vulde Laura aan terwijl ze zich tegenover hem op een stoel liet zakken. ‘Wat heb je gedaan? Grapjes gemaakt over zijn vest of zo?’

‘Nee,’ zei Cody. ‘Ik zat gewoon, je weet wel...’ Hij hield zijn telefoon omhoog.

Laura rolde met haar ogen, maar Patrick snapte het helemaal. Hij deed ook mee met de loting voor een kaartje.

‘Is er al nieuws?’ vroeg Patrick terwijl hij Cody’s telefoon pakte. ‘De vorige winnaar werd gisterochtend om tien over half tien bekendgemaakt, dus ik had wel verwacht...’

Cody schudde zijn hoofd. ‘Nee, nog niets. Ik hou het in de gaten, maar er is nog geen update.’

‘Ik snap nog steeds niet waarom jullie hier zo door geobsedeerd zijn,’ zei Laura. ‘Het is maar een attractiepark. Als de grote opening eenmaal is geweest, kunnen we er gewoon samen naartoe gaan.’

Cody en Patrick keken haar aan.

‘En wie betaalt dat?’ vroeg Patrick voordat Cody ook maar iets kon zeggen. ‘Kaartjes kosten waarschijnlijk honderden dollars per dag, en het is wel vijf uur rijden. Bij de loterij voor de grote opening zit niet alleen de toegang en de reis inbegrepen, maar je hebt het park ook nog eens bijna helemaal

voor jezelf! Geen rijen, geen wachttijden. En je bent er met de coolste kinderen van de hele wereld.’

Laura rolde weer met haar ogen. Dat deed ze vaak wanneer ze het over ESCAPE hadden. ‘Ze zijn dan wel beroemd, maar dat wil nog niet zeggen dat ze interessant zijn,’ zei ze. ‘Waarschijnlijk zijn ze allemaal heel saai en verwaand. Ik zou voor geen goud een hele week met influencers willen doorbrengen.’

‘Hé, wij halen jouw droom om een populaire YA-schrijver te worden toch ook niet onderuit? Doe dat dan ook niet met onze droom,’ zei Cody. ‘Je weet hoe belangrijk dit voor ons is. Als we attracties willen bedenken...’

‘Ja, ja, ik weet het,’ zei Laura. ‘Dit zou de kans van jullie leven zijn, en als je bij de eerste groep bezoekers hoort, val je misschien zelfs op bij de bedenkers. En kun je zomaar van bètatester naar bouwer gaan. Dat heb je al duizend keer gezegd.’ Haar stem werd milder. ‘Ik wil gewoon niet dat jullie teleurgesteld raken als...’

‘Er is een update!’ riep Patrick uit.

‘Wat? Wie is het?’

Hij hield de telefoon omhoog zodat Cody kon meekijken. Cody leunde dicht tegen hem aan.

Het filmpje bestond uit een simpel wit scherm waar tekst op verscheen en verdween, zoals bij alle bekendmakingen van de niet-beroemde winnaars.

VIER DAGEN TOT ESCAPE...
NOG VIER PLAATSEN TE VERLOTEN...

‘Kom op, schiet op,’ bromde Patrick.

Cody kon niets uitbrengen. Hij kon niet eens ademhalen.

ONZE 97STE GAST IS...

‘Jemig, wat melodramatisch,’ zei Laura. Maar toch bleef ze kijken.

CODY...

‘Dat meen je niet. Dat meen je niet dat meen je niet dat meen je niet,’ fluisterde Patrick naast hem.

JACOBSEN.
GEFELICITEERD!

Patrick kreunde en leunde achterover terwijl hij de telefoon teleurgesteld op de tafel legde.

Cody had het gevoel alsof hij een stomp in zijn maag had gekregen.

Hij was er zo dichtbij. Zo dichtbij. Waarom hadden ze mijn naam niet kunnen noemen? dacht hij. Nu mocht een andere Cody ernaartoe. Hoe groot was de kans dat ze hierna nog een Cody zouden inloten?

‘Zie je nou?’ zei Laura zacht. ‘Zo veel verwachting en zo veel teleurstelling.’

‘Niet nu,’ fluisterde Cody. Hij drukte zijn handen tegen zijn ogen. Niet omdat hij moest huilen. Hij wilde zich gewoon afsluiten voor de wereld. ‘Alsjeblieft.’

Laura zei niets meer.

‘Er is nog steeds een kans,’ zei Patrick. Hij legde een hand op Cody’s schouder.

Maar Cody wist dat dit niet waar was. Er was geen kans meer.

Toen Cody thuiskwam van school liep hij meteen naar zijn slaapkamer en pakte onderweg een boterham. Zijn ouders waren niet echt het soort mensen van samen aan tafel eten, en als het even kon, wilde hij hen het liefst vermijden.

Op dat moment wilde hij iedereen vermijden.

Maar zich opsluiten in zijn kamer hielp niet. Helemaal niet zelfs.

Zijn muren hingen vol met posters, tekeningen en schetsen. Niet van bands, auto’s, treinen of ruimteschepen. Van attracties.

Zoals de tekening van de eerste achtbaan die hij ooit had ontworpen, acht jaar geleden. Hij was toen vier, en hij had hem met krijt getekend, en het leek niet eens echt op een achtbaan – het waren gewoon een paar blauwe en rode lijnen – maar hij had hem uit het plakboek van zijn ouders gejat en

aan zijn muur gehangen om zichzelf te herinneren aan zijn levenslange droom.

Sindsdien was hij een stuk beter geworden in tekenen en ontwerpen.

Zo hing er een schets voor een spookhuis, compleet met bouwtekeningen waarop elk schrikmoment, elke stroboscooplamp en elk mechanisch spook stond aangegeven. Hij had zelfs de sfeer van elke ruimte uitgewerkt, de temperatuurwisselingen, de briesjes zodat het voelde alsof je werd achtervolgd.

En daar! Zijn versie van botsauto's. Alleen bestuurde je hierbij niet je eigen auto, maar die van iemand anders, op afstand, en iemand anders bestuurde die van jou, waardoor niemand precies wist wat er ging gebeuren.

En het bleef niet bij tekeningen. Hij had modellen gemaakt van klei, hele attractieparken van ijsstokjes en karton. Met één daarvan had hij vorig jaar zelfs de wetenschapswedstrijd op school gewonnen, want hij had zich gericht op natuurkunde en bewegingsleer. Er kronkelde een lego-achtbaan over het plafond boven zijn bed. Die had hij jaren geleden van zijn ouders gekregen. Voordat ze ruzie gingen maken. Dat was zijn leukste verjaardag ooit. Waarschijnlijk omdat het zijn laatste fijne verjaardag was geweest. Het had hem nog meer aangemoedigd om attracties te ontwerpen en bouwen – en het versterkte zijn nieuwe verlangen om hier zo ver mogelijk vandaan te gaan.

Langzaam draaide hij een rondje.

Normaal gesproken werd hij blij van zijn kamer. Het werkte inspirerend om alle tekeningen en ontwerpen te zien, het gaf hem een doel, het gaf hem hoop. Maar vanaf het moment dat ESCAPE was begonnen met het bekendmaken van de winnaars, gaf zijn kamer hem een steeds slechter gevoel.

Het herinnerde hem aan het leven dat hij waarschijnlijk nooit zou krijgen.

Soms zou hij het liefst alles van de muren rukken. Een nieuwe hobby zoeken, iets normaals. Zoals voetbal of basketbal of desnoods het schoolorkest. Maar steeds als hij erover dacht om een andere hobby – nee, obsessie – te zoeken, voelde hij zich leeg van binnen. Het voelde verkeerd. Attractieparken waren gewoon helemaal zijn ding.

'Ik ga hier wegkomen,' fluisterde hij tegen zichzelf en zijn tekeningen. 'Dit is mijn roeping.'

Hierdoor voelde hij zich iets beter. Voor heel even. Toen hoorde hij de deur beneden opengaan en kwam een van zijn ouders thuis. Hij zuchtte, liep naar zijn computer, deed zijn koptelefoon op en zette zijn muziek zo hard mogelijk.

Hij wist niet op welk moment zijn ouders precies begonnen te ruziën, alleen dát ze uiteindelijk begonnen te ruziën toen ze eenmaal allebei thuis waren.

Ze stopten niet toen hij zijn huiswerk af had.

Ze stopten niet toen hij zijn tanden poetste en zich klaarmaakte om naar bed te gaan.

Ze stopten niet toen hij het licht uitdeed en probeerde te slapen, met zijn koptelefoon nog op.

Het maakte niet uit.

Hij zou hier wegkomen.

En dan kwam hij nooit meer terug.

Cody pakte zijn telefoon zodra hij zijn ogen opendeed.

Binnen een paar seconden zat hij op de nieuwsfeed van ESCAPE, zijn ogen nog wazig van de slaap.

Niets. Zelfs geen teaserfilmje.

Alleen de vorige update, op repeat, waarin bekend werd gemaakt dat zijn droom waarheid werd voor een andere Cody.

Beneden hoorde hij zijn ouders ruziën bij het ontbijt. Hij voelde zijn frustratie oplopen en zou zijn telefoon het liefst uit het raam smijten.

Maar dat deed hij niet. Natuurlijk niet. Zijn telefoon was zijn reddingsboei. Bovendien was dit niet de eerste ochtend dat hij het ontbijt had overgeslagen omdat hij niet met zijn ouders in één ruimte wilde zijn. En als hij niet naar ESCAPE mocht, zou het waarschijnlijk ook niet de laatste zijn.

Met tegenzin maakte hij zich klaar om naar school te gaan en sjokte naar beneden. Het geruzie viel stil toen hij langs de keuken naar de voordeur liep.

‘Waar denk jij naartoe te gaan zonder ontbijt?’ riep zijn moeder.

‘Heb je je huiswerk gemaakt?’ wilde zijn vader weten.

Pfff, ze stopten alleen met ruziën om zich met z’n tweeën tegen hem te keren.

‘Ja, pap,’ antwoordde hij. ‘Dat heb ik gisteravond gedaan. En ik haal onderweg wel iets bij het tankstation...’

‘Geen sprake van,’ onderbrak zijn moeder hem. ‘Je gaat ons zuurverdiende geld niet aan junkfood verspillen. Je gaat normaal ontbijten. Zitten. Nu.’

‘Dan kom ik te laat,’ zei hij. ‘Ik heb voor de les met Patrick afgesproken om te leren voor een overhoring.’

Dat was gelogen. Maar het was de enige manier om onder een ongemakkelijk ontbijt uit te komen.

Cody wachtte niet tot ze toestemming gaven. Hij liep gewoon naar de voordeur. Achter hem hoorde hij zijn vader zeggen: ‘Je bent veel te lief voor hem,’ terwijl zijn moeder terugkaatste: ‘Ik? Jij geeft hem geen structuur.’

Hij liep zo snel mogelijk de deur uit en de straat op.

Cody werd die dag niet als winnaar ingeloot, en de volgende dag ook niet.

Hij ontdekte halverwege de pauze dat iemand met de naam Jade Goldsmith haar dromen zag uitkomen.

‘Er is nog een kans,’ zei Patrick.

Maar was dat wel zo? Echt?

Er was nog maar één plek over. Hoe groot was de kans dat die naar hem zou gaan?

Cody wist niets terug te zeggen. Hij staaarde alleen maar naar de bekendmaking van de nieuwe winnaar op zijn telefoon en voelde de moed langzaam in zijn schoenen zinken.

‘Kom op,’ zei Laura. ‘Laten we een spelletje doen, of zo. Jullie maken me helemaal depressief.’

Cody liet zich door haar meesleuren naar het basketbalveld, waar ze om de beurt op de basket schoten (of nou ja, dat

probéerde hij, maar hij gooide steeds mis). Hij voelde zich zo verdoofd dat hij de bel niet eens hoorde toen de pauze was afgelopen.

Hij voelde zich zo verdoofd dat hij de rest van de dag helemaal niets meer hoorde.

En dat was waarschijnlijk maar beter ook, want zijn ouders waren weer lekker bezig toen hij die avond thuiskwam.

Hij sloot zich op in zijn slaapkamer.

Toen hij bijna in slaap viel, turend naar zijn telefoon en hopend op een update die zijn leven zou veranderen, wist hij niet eens meer of hij die avond wel had gegeten.

‘En?’ vroeg Patrick toen Cody de volgende ochtend op school kwam.

‘Niets,’ zei Cody. ‘Jij?’

Patrick schudde zijn hoofd.

Ze hadden zich allebei ingeschreven voor de loting. En ze gingen er allebei van uit dat de winnaar bericht zou krijgen voordat de bekendmaking online kwam... al wisten ze dat niet zeker. De winnaars lieten niets los over de procedure. Toegelaten worden was al net zo geheimzinnig als het park zelf.

‘Er is nog tijd,’ merkte Cody op. ‘Ze hebben het nog niet bekendgemaakt.’

‘Precies,’ zei Patrick. Hij aarzelde even en keek naar zijn voeten. ‘Wat ga je doen als... je weet wel...’

‘Wat?’

‘Als je niet als winnaar wordt geloot,’ maakte Patrick zijn zin snel af. Hij keek Cody ongemakkelijk aan. ‘Ik bedoel, ik weet zeker dat sommige uitgekozen celebrity’s de hele week gaan livestreamen. Ga je kijken of...?’

Daar had Cody nog niet over nagedacht.

Of nou ja, hij had er heel veel over nagedacht, maar het was wel het laatste waar hij aan wilde denken.

Als hij niet naar ESCAPE mocht.

Als hij niet naar ESCAPE mocht, wat zou hij dan doen?

Drieënhalve maand lang had hij gedroomd dat hij ernaartoe mocht. Gedroomd over alles wat daardoor zou veranderen. Voor hem ging het er niet alleen maar om dat hij de eerste zou zijn, of iets exclusiefs zou doen. Het ging om de kans om in de buurt te zijn van mensen die fantastische dingen deden. Zo fantastisch dat ze hem zouden inspireren, of op sleeptouw zouden nemen. Het ging erom dat hij ergens zou zijn waar zelfs zijn stoutste dromen werkelijkheid werden, wat betekende dat hij zijn dromen ook in de echte wereld kon laten uitkomen. Het ging erom dat hij in één klap duizend stappen dichterbij zijn doel van een eigen attractiepark zou zijn.

Als hij er niet naartoe mocht, als dat hem allemaal werd afgenomen...

‘Ik weet het niet,’ antwoordde hij. ‘Waarschijnlijk zou ik wel kijken.’

Het zou hem veel pijn doen om te zien hoe andere kinderen

daar lol maakten. Maar het zou hem nog meer pijn doen om alles te missen. Als hij een livestream volgde, zou hij in elk geval nog een beetje het idee hebben dat hij er zelf bij was. Toch?

‘Ik bedoel, misschien had Laura gelijk,’ zei Patrick aarzelend. ‘We hebben ons er heel erg op verheugd, maar waarschijnlijk hebben wel een miljoen kinderen zich ingeschreven. Het was een internationale winactie, man. We kunnen altijd een weekend uitkiezen om zelf te gaan. Als we flink sparen. Ik maai gras als bijbaantje en Laura past regelmatig op haar kleine neefje. Het is niet het einde van de wereld.’

Cody keek naar de grond.

Oké, misschien was hij niet helemaal eerlijk geweest.

Het ging er wél om dat hij de eerste zou zijn. Het ging erom dat hij zich bijzonder en belangrijk zou voelen, dat hij daar met bijzondere en belangrijke mensen zou zijn. Hij werd altijd over het hoofd gezien, was altijd het stille, sukkelige kind naar wie de meeste mensen niet eens omkeken. Hij wilde het gevoel hebben... nou ja, alsof hij ertoe dééd. En als hij pas naar het park zou gaan als iedereen er al was geweest, voelde dat gewoon niet hetzelfde. Tuurlijk, hij zou nog steeds de attracties zien. Maar de magie zou weg zijn.

‘Misschien heb je gelijk,’ gaf Cody toe. Misschien wordt het tijd om de realiteit onder ogen te zien, dacht hij.

Hij voelde een sombere bui opkomen... maar voordat die kon doorzetten, ging de bel en schuifelden Cody en de rest van zijn klasgenoten terug naar hun lokaal.